

[Inger Gautier Schmit.]

vorlig Fare, men bare en ganske almindelig Fare. Og hvad er Fare? Det er jo et elastisk Begreb, som, naar det ikke sættes op med faste Rammer, af Læger, der vil misbruge det, kan misbruges i ganske overordentlig Grad. Man gør hverken Lægerne eller Kvinderne nogen som helst Tjeneste ved at gøre det hele saa flydende.

Med Hensyn til Straffen bibeholder Forslaget den Betragtning, at Fosterfjernelse er strafbar, og det vil sikkert ogsaa være det rigtige, thi hvis man fjerner denne Bestemmelse, vil det uvilkaarligt af store Dele af Befolkningen blive opfattet saaledes, at herefter er det tilladt. Saadan er jo Mentaliteten i den store og brede Befolkning, og gik Straffebestemmelsen ud, vilde man straks sige: Nu er der altsaa ikke noget urigtigt i at foretage dette — og herved vilde sikkert Kvaksalveriet komme til yderligere at florere. Jeg mindes jo, at da vi drøftede Straffeloven, fik vi her paa Rigsdagen en Resolution fra 173 000 Kvinder i Danmark, som protesterede mod Fosterfjernelse og mod, at man vilde gøre det straffrit. Jeg synes heller ikke, at Ministerens Udtalelser om hele dette Spørgsmaal er logiske, thi først siger Ministeren, at det, der foreligger her, er et Fosterdrab. Han siger ikke engang Fosterfjernelse eller Foster-Farvel, men Fosterdrab. Ikke des mindre er hans naturlige Indskydelse, at det skal være straffrit. Jeg synes ikke, de to Ting rimer sammen. Heldigvis er Ministeren altsaa paa dette Punkt blevet overstemt af de andre Ministre, saaledes at det strafbare Moment er blevet opretholdt i Loven; men jeg maa til en vis Grad beklage, at disse 3 Maaneders Straf er absolut ubetinget, thi der kunde tænkes Tilfælde, hvor der var saa undskyldende Momenter, at denne Straf maaske kunde mildnes noget.

Disse Sager forsvinder altsaa fra Nævningetingene og overgaar til Doms mænd. Dette har vi foreslaaet før — altsaa ikke, at de skulde overgaa til Doms mænd, men at de skulde fratages Nævningerne —, og det vil altsaa ikke møde nogen som helst Modstand fra vor Side. Domstolens Stilling vil sikkert blive ikke saa lidt vanskelig efter Ministerens Forslag, og Spørgsmaalet vil jo saa blive, om man vil bruge den nye Lovs Anvisninger. Der har været en ganske overordentlig stor Slaphed — kan jeg godt sige — med Hensyn til at forfølge disse Sager. Man har syntes, de var saa mangfoldige, at man maatte lade dem gaa gennem et Sold, om jeg saa maa sige, og Resultatet

er altsaa blevet, at Retstilstanden paa disse Omraader er ganske overordentlig svag og Retsbegrebet meget afsvækket i Befolkningen. Jeg er stærkt i Tvivl om, hvorvidt Domstolene og Doms mændene, naar de faar disse Sager, virkelig vil formaa at rette Befolkningens Forstaaelse af disse Spørgsmaal op, eller om ikke Sagerne Mangfoldighed og Meddomsmændenes forstaaende Medfølelse med Kvinderne — for hvorfor skulde de være anderledes end Nævningerne? — vil bevirke, at man glider ind i ganske den samme Skure med Frikendelse, og saa er man lige vidt. Og det var bl. a. et af de Punkter, hvor Loven skulde medføre en ny og bedre Tingenes Tilstand.

Der har saavel i Kommissionen som i Ministerens Overvejelser været Spørgsmaal om Appel for den Kvinde, hvis Foster man nægtede at fjerne. Det undrer mig egentlig, at Ministeren ikke har taget det Spørgsmaal op i sit Lovforslag, eventuelt ansat Appel til Justitsministeren. Jeg mindes saaledes, at i Lovforslaget om Kastration var der en Appelinstant til Justitsministeren, som vi fra Venstres Side heldigvis fik pillet ud; men Ministeren har øjensynlig været saa bange for at blive overløbet af gravide Kvinder, at han har villet forvare sig mod dette Overløb og derfor ikke foreslaaet Justitsministeren som Appelinstant.

Jeg kommer saa til de foreslaaede Klinikker. Jeg havde egentlig tænkt mig, at de, ganske vist paa en helt anden Maade, skulde have været omtalt i § 1, idet jeg er af den Anskuelse, at man altid skal begynde med det positive og ikke med det negative. Disse Klinikker har en blandet Opgave. De har nemlig den Opgave at oplyse begge Kønnene om seksuel Hygiejne. Det finder man altsaa ganske naturligt, selvfølgelig og ønskeligt, men dette Spørgsmaal staar jo i Forbindelse med et af de andre Hovedspørgsmaal, som Kommissionen har faaet forelagt, nemlig om det er heldigt, at man gaar videre frem i Arbejdet for at oplyse Befolkningen om forebyggende Foranstaltninger. Kommissionsbetænkningen siger om dette Spørgsmaal, at den finder det heldigt, at der bliver en saa let Adgang som mulig til Erhvervelse af forebyggende Midler, for at et naturligt kønsligt Samliv ikke paa skadelig Maade hindres i sin frie Udfoldelse.

Hvis det er den Oplysning, der skal gives fra disse Klinikker, saa maa jeg sige, at vi fra vor Side ingenlunde mener, at en saadan Opgave kan paalægges Staten. Vi har den Opfattelse, at dette er et lægeligt Spørgsmaal og ikke et alment Be-